

Tjugofemte söndagen under året 2021

”Varifrån kommer all kamp och strid bland er?” frågar aposteln Jakob (4:1-2). Hur kommer det sig att ni kristna så ofta bråkar med varandra? Den frågan ställer ofta utomstående till oss. Jakob har också besvarat denna eviga fråga: ”Är det inte från begären som för krig i era lemmar? Ni vill ha, men får ingenting... Ni har ingenting, därför att ni inte ber”. I sista hand beror allt detta kiv och split bland oss kristna på att vi inte ber utan styrs av våra begär, som ibland kan beslöjas under fromhetens mantel. Därför måste vi alltid återvända till bönen och bli så hemmastadda i den att vi inte rycks med av begären och berusas av dem. Omvändelse och bön är synonymmer i det kristna livet. Gång på gång måste vi återvända till ett liv i bön och troget tjänande. Då rycks vi inte med av begäret efter att strida och få makt, att alltid ha rätt och ta hem det sista ordet.

I dagens evangelium vill Jesus återigen påminna oss om vårt andliga barnskap. Genom vårt dop har vi till fullo blivit Faderns älskade barn. Vi får dela Jesu egen relation till hans älskade Abba, Fader. Vi behöver inte sträva efter den första platsen, efter framgång och makt. Vi får lära oss finna vår glädje i att ”bli den ringaste av alla och allas tjänare” (Mark 9:35). Gång på gång får vi söka oss till den sista platsen, till den ödmjuka tjänsten. I vissa kloster är det därför abbotens uppgift att städa alla toaletter. Vi får medvetet ta ett steg tillbaka och låta de andra komma fram i ljuset. Det är inte lätt för oss idag, när man skall ta för sig, armbåga sig fram, göra bostadskarriär och ha framgång på livets alla arenor. Det är detta begär efter att synas och glänsa som tömmer oss på vår inre glädje och andliga rikedom, på vår likhet med honom som kom för att tjäna och inte för att bli betjänad.

Om vi medvetet söker den sista platsen brukar vi sällan hamna i kamp och strid. Om vi vill vara ringast av alla riskerar vi inte att konkurrera med andra. Naturligtvis får vi inte heller bli en dörrmatta eller ta på oss en offerkofta. Men om vi i djup glädje och tacksamhet vill efterfölja Jesus, då blir det helt naturligt för oss att ge de andra mer utrymme och möjligheter. När vi lär oss att se Jesus i vår nästa – och det kan vara det svåraste av allt att lära sig – då får vi en speciell nåd som gör oss ännu mer lika Jesus själv.

”Du som sammanfattar din lag i kärleken till dig och vår nästa, låt oss på denna väg nå fram till det eviga livet”, så bad vi i dagens kollektbön. Det är Guds lag att vi skall leva i kärlek till honom och vår nästa. Denna kärlek måste bli själva vår livsluft som vi ständigt inandas och sedan utandas. Det är den helige Ande själv som har blivit oss given för att föra oss in i Guds inre treeniga verklighet, all kärleks urkälla. Varje andetag kan bli till bön och föra oss allt djupare in i Guds kärlek, så att vi i varje möte med en människa kan användas oss av denna kärlek.

Som Guds älskade barn är vi oändligt älskade av honom. Vi får del av denna kärlek som ett rikt förråd att ösa ur när vi möter vår nästa. Det är Guds kärlek som vi skall förmedla till henne, inte bara vår egen fattiga och futtiga kärlek.

Bön och kärlek till nästan hör oupplösligt ihop. I bönen blir vi oändligt älskade av Gud och får då kraft och möjlighet att ge denna kärlek vidare i allt slags situationer och svårigheter. Då blir det naturligt för oss att se på de andra som Guds älskade barn och inte som konkurrenter eller jobbiga personer. ”Den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig. Och den som tar emot mig, han tar inte emot mig, utan den som har sänt mig” (Mark 9:37). Här ser vi den sakramentala karaktären som kärleken till nästan alltid har. När vi i kärlek tar emot vår nästa är det Jesus själv vi tar emot. När vi tar emot Jesus så är det Fadern själv som vi tar emot. Tydligare än så kan vi inte se på kärlekens mysterium, som utgår från Gud och leder oss till Gud. Återigen ser vi sambandet mellan bön och kärlek till nästan.

Om det då ändå uppstår kamp och strid bland oss kristna, då beror det på att vi inte har förstått eller medvetet motsatt oss Jesu ord. Ur bönen föds kärleken till nästan, också till den nästa som är vår motståndare eller fiende. För att någon skall kunna salig- eller helgonförklaras som martyr, måste man förlåta sina bödlar och förföljare och be för dem. En vanlig ”vardagsmartyr” måste älska den som mobbar och trakasserar honom, den som förtalar och baktalar honom. Det är inte lätt, men om vi lever i bön blir det den naturligaste sak i världen är glädja oss över att vi blir illa behandlade och föraktade. Då blir vi mer lika Jesus, som utsattes för allt detta. Det är då det verkligen visar sig om vi är Jesu lärjungar. När vi står ut med att bli illa sedda och föraktade, när vi kan stå ut med att bli förbisedda, bortträngda och undanskuffade. Det finns en speciell glädje i att få lida för Jesu skull och i gemenskap med honom.

Vägen till det eviga livet är en korsväg. Vi kan aldrig trola bort detta faktum. Vi kan aldrig själv välja vårt eget lilla kors. Men har vi ögon att se med och ett hjärta att känna med, då känner vi igen Jesu heliga kors när det kommer till oss i vårt eget lilla vardagsmartyrium. Det kan ändra hela vårt liv, när det går upp för oss att Jesus kan komma till oss på så oändligt många sätt. Hans kors kan stråla fram i otaliga skepnader. Är vi verkligen Faderns älskade barn – och det är vi – då kommer vi alltid att upptäcka nya möjligheter att ta emot hans kärlek på. Också i det svåra, i motstånd och i bakslag, i förtal och i förföljelse är och förblir vi Guds barn. Världen kan aldrig ta ifrån oss denna värdighet och glädje att få vara hans barn. Vad vi än utsätts för kan vi bara komma Gud närmare, om vi lever i bön, om vi har lärt oss att älska Jesus i vår nästa, vem hon än är och vad hon än gör mot oss. Jesus är och förblir alltid *hos* oss, *i* oss, *med* oss, *för* oss och *genom* oss.